

Sygn. akt I CSK 198/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku A. W.

przy uczestnictwie R. J. i A. J.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 października 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestników na rzecz wnioskodawcy kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący uczestnicy wskazali na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r.,

IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera.

Skarżący polemizują z niewadliwie przyjętym przez Sąd Okręgowy stanowiskiem, zgodnie z którym prawomocne postanowienie o przysądzeniu własności przenosi własność nieruchomości na nabywcę i jest tytułem do ujawnienia prawa nabywcy w księdze wieczystej. Nabycie prawa własności nieruchomości w trybie postępowania egzekucyjnego jest nabyciem pierwotnym; nie występuje tu następstwo prawne i - z punktu widzenia skuteczności nabycia własności - jest obojętne, kto był uprzednio właścicielem oraz czy właściciel był ujawniony w księdze wieczystej (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2016 r., I CSK 770/15, niepubl., z dnia 20 stycznia 2010 r., III CZP 121/09, OSNC 2010, nr 9, poz. 117 i uchwałę z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 69/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 74 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 666/12, niepubl.). W przypadku nabycia własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego, rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie ma zastosowania, gdyż nie obejmuje ona zmian stanu prawnego, które następują jako skutek innych zdarzeń niż czynności prawne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2016 r., I CSK 770/15, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1963 r., III CR 177/62, OSNCP 1964, nr 2, poz. 36 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1997 r., II CKN 730/97). Sytuacja taka występuje przy sprzedaży egzekucyjnej.

W sprawie nie zachodzi również zarzucana przez skarżących nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji, która nie została wzięta pod rozwagę przez Sąd Okręgowy z urzędu. Zarzucana nieważność miałaby wynikać - ich zdaniem - z pominięcia treści prawomocnego wyroku w sprawie o uzgodnienie stanu prawnego wynikającego z księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym w trybie art. 10 u.k.w.h., w obecnym postępowaniu o wpis między tymi samymi osobami. Sąd Okręgowy w postanowieniu zaskarżonym skargą kasacyjną niewadliwie przyjął, że wniosek o wpis w księdze wieczystej nie jest tożsamy z powództwem opartym na art. 10 u.k.w.h., gdyż odmienne są tryby postępowania w obu sprawach, inne żądania strony czynnej i inne przesłanki orzekania. Oddalenie powództwa A. W. w sprawie z art. 10 u.k.w.h. przeciwko małżonkom J.

- skarżącym w obecnym postępowaniu o wpis - oznacza jedynie, że A.W. nie może wystąpić przeciwko skarżącym z tym samym roszczeniem opartym na tej samej podstawie faktycznej i prawnej. Należy wskazać, że w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej rozstrzygał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 czerwca 2016 r., I CSK 770/15, uchylając zaskarżony wyrok oddalający apelację A.W. od wyroku oddalającego jego powództwo, i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd Najwyższy stwierdził w tym wyroku, że w przypadku nabycia własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego, rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie ma zastosowania.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).